

nemzeti munkapártot. Ehhez a párthoz tartozunk mi. A párthoz való tartozandóság azonban nem azt jelenti, hogy esetről-esetre azt mondja valaki: én munkapárti vagyok, hanem jelenti azt, hogy amikor a párt veszélyben van, amikor a párt vezérét és vezérkarát forradalmi jellegű lázadással ostromolják, amikor a vezért életében, becsületében támadják s a vezér félelmét nem ismerő elszántsággal harcol a sereg élén: akkor a közkatonák nyíltan követik a vezért s vállalják a párthoz való tartozandósággal járó kockázatot. Nem lesik, hogy elsüllyed-e a hajó s a veszélyben nem mutatkoznak, ellenben akkor előállanak, amikor látják, hogy a hajó nem süllyed el: a kormány nem bukik meg. És éppen azért, azoknak a férfiaknak az önérzete nevében, akik a szegedi munkapárt ügyét fennállása óta részben és néha időtlen időkben hűséggel szolgálták, el kell háritanunk minden olyan szót, amit e párthűséget csak leg-távolabbról is érinthetné azok részéről, akik nem voltak ott a közkatonák között a harc hevében. És látva az eddig megtartott két pártlakomának fényes sikereit, nagy örömmel kell megállapítanunk azt a tényt, hogy a nyilvános pártélet első nagy eredménye az az eddig nem ismert fiatal erők érvényesülése, gyönyörű szónoki talentumok, politikailag fegyvermezett elmék állanak a párt szolgálatában. A régi harcosok mellé tettersuccrescentia bontakozik ki, ami a párt jövőjének legnagyobb biztosítéka.

— Ezek után a komoly hangok után pedig engedjék meg, hogy derűsebb területre lépjek. Eszembe jut egy adoma, amelyik így szól: Az egyszeri zsidó hírét hallottá egy aranycsináló nésternek. Elküldte a fiát hozzá, hogy tanulja meg tőle az aranycsinálást. A mester előre kifizettette magának a tandíjat s beavatta a fiút az aranycsinálás titkaiba. A szívére kötötte azonban, hogy az aranycsinálás csak akkor fog sikerülni, ha munka közben nem gondol a vizilóra. A fiu hazament, hozzákezdett az aranycsináláshoz, de sehogysem sikerült. Mikor aztán az apja kérdőre vonta, elpanaszolta apjának, hogy azelőtt hírét sem hallotta a vizilónak, most pedig munka közben mindig az jár az eszében. Ezért nem sikerül az aranycsinálás.

Nekünk se jutott eszünkbe soha a felekezetiesség, de a fülünkbe sugták, hogy folyton az eszünkbe járjon és ne sikerüljön választási munkánk. Nem is sikerült volna, ha már előbb be nem fejeztük volna az aranycsinálást, s akkor nem juttatták volna eszünkbe a vizilószerepét játszó felekezetiességet, amikor már csak az volt hátra, hogy a kész aranyat, Rósa Izsó dr. nevét forgalomba hozzuk. A színarany forgalomba hozását semmiféle mesterkedéssel megállítani nem lehetett.

És végül még egy nagy, örömdetes tényről kell beszámolnom. Amennyire megnyugtató lett volna az, hogy elvi alapon álló ellenzék bont velünk szemben zászlót, még sokkal örömdetesebb, hogy a függetlenségi és 48-as párt vezérkara mai értekezletén kimondotta, hogy nem állít ellenjelöltet. A legnagyobb tisztelettel köszöntöm ezért az ellenzék vezérférfiait, mert elhatározásuk alapja az, hogy ők maguk is olyan érdemes férfiak tartják Rósa Izsó dr.-t, hogy megválasztásának egyhangúságát megzavarni illendőnek nem tartották volna. Ismételtén szeretettel és tisztelettel üdvözlöm ezért a nemes tényért a függetlenségi és 48-as polgártársainkat.

A III. választókerület polgársága már hamarabb fölismerte a város érdemes fiainak értékét, ők már megtisztelték dr. Becsey Károlyt és dr. Kelemen Bélát, városunk szülötteit, az országgyűlési képviselőséggel. Vajon Rósa Izsó értékét az I. kerület választópolgársága már régebben nem ismerte volna fel? Igenis fölismerte, de Rósa Izsó dr. más-ként fogta föl kötelességeit, s nem engedte magát megmérteni. Végre a polgárság akaratára ellenére kiváló egyéniségét megmérte, a legsúlyosabbnak, legértékesebbnek találta, s ezért most őt választja meg a kerület or-

szággyűlési képviselőjévé. Az Isten áldesse Rósa Izsó képviselőjelöltünket. (Hosszantartól, lelkes éljenzés.)

Márki Imre dr. Cicatricis Lajos dr. főispán érdemeit méltatta nagy tetszést keltett beszédében, míg Vogel Ede az iparosok nevében, Lövész Antal pedig mint a Szegedi Kereskedők Egyesületének elnöke szólalt fel és mindketten Rósa Izsó drt éltették.

Itt említjük meg, hogy a szegedi függetlenségi és 48-as párt ma délután 6 órakor tartotta meg jelölő ösgyűlését a Katonaféle vendéglő udvari helyiségében Becsey Károly dr. elnöklésével. Jellemző, hogy a jelölő, ös- és nagygyűlésen, amelyhez az „igen népes” jelző is szokott járulni, mindössze csak 23-an (huszonhároman) jelentek meg az elnökkel együtt.

Az ösgyűlést Becsey Károly dr. nyitotta meg a következő beszéd kíséretében:

— Örömmel üdvözlöm a megjelenteket, most, amikor a függetlenségi és 48-as párt egy igen fontos dologban fog határozni. Mint ismeretes, Gerliczy Ferenc báró halálával megüresedett az első kerületi mandátum és most arról van szó, hogy kibontsuk-e a függetlenségi lobogót az első kerületben, vagy pedig ne állítsunk jelöltet. A párt vezetősége mindent elkövetett, hogy még idejében olyan jelöltet kapjunk, aki a győzelem reményével vehesse fel a küzdelmet és diadalra vigye zászlónkat. Mi éppen ezért az országos párt központi vezetőségéhez fordultunk. Szomorúan kell bejelentemen, hogy a párt vezetősége nem talált olyan országos nevű, kiváló politikust, aki a mostani nyolc hónapos választásra elvállalta volna a jelöltséget. Biztató ígéretet kaptunk ugyan erre vonatkozólag és én még ma is, a legutolsó pillanatig vártam, hogy akad ilyen jelölt. De most arról kell beszámolnom, hogy a központi vezetőség cserben hagyott bennünket.

— Arról is volt szó, hogy abban az esetben, ha országos nevű jelölt nem akad, akkor megfelelő helyi jelöltet keresünk, akinek a személye garancia arra, hogy becsületes meggyőződésünket a kellő eredmény reményével vihetjük a harcba. A párt elnöksége azonban, hosszas és lelkiismeretes megfontolás után, arra a sajnálatos tapasztalatra jutott, hogy ilyen embert sem lehet találni, mert aki alkalmas volna erre, az nem vállalja a jelöltséget. Én ezek után azt indítványozom, hogy az ösgyűlés határozzon most afölött, hogy állítsunk-e jelöltet, vagy pedig amint a vezetőség a legjobbnak találja, a mostani választáson ne bontsuk ki lobogónkat.

Lipkay Kálmán dr. szólalt fel ezután, aki igen nagy páthosszal, de annál kevesebb érveléssel bizonygatta, hogy igenis kell jelöltet állítani a függetlenségi pártnak, mert erre most nagyszerű alkalom van. (Általános derűlttség.) A munkapárt egy része tudvalevőleg nincs megelégedve Rósa Izsó dr. jelölésével és ezek az elégedetlen elemek (értse: a katolikus kör) bizonyára a függetlenségi jelöltre szavaznának.

Közbekiáltások: Szépen szavaznának! Hisz már kibékültek, maga azt nem tudja?

Lipkay Kálmán után Fajka Lajos dr. szólalt föl, aki helyeselte a pártvezetőség határozatát, mert szerinte Rósa Izsó dr. jelöltsége érdemes közéleti tevékenysége révén még azoknak a helyeslésével is találkozhat, akik nincsenek vele egy politikai meggyőző-

désen. Papp Róbert dr. szintén azon a nézetben volt, hogy ezen az időszaki választáson nem jó taktika függetlenségi jelöltet állítani, mert a mostani esetleges kudarc, kihatással lenne a jövő választásokra, amikor is sokan kedvüket veszítve, félreállanának a küzdőtérrel. Most ne állítson a párt jelöltet, ellenben annál nagyobb erővel szervezkedjék, hogy a biztos győzelem reményével vehesse föl a küzdelmet az általános választások idején, amikor már titkos szavazás lesz.

Az elnök ezután szavazásra bocsátotta a kérdést. Az ösgyűlés 19 szavazattal 4 szavazat ellenében elhatározta, hogy a mostani választáson nem állít jelöltet.

Adjanak, adjanak, —

amit isten adott.

— Szegeden minden nyáron fe'buk-kannak toprongyes, szánalmas kinézésű emberek, akik a könyöradomány gyűjtés kitünően jövedelmező mesterségét űzik-fűzik. A mai napon a szerkesztőségben nyolc, a lakásomon tizenhét könyöradomány-gyűjtő ur jelent meg. Hogy mire és mit gyűjtöttek, az alábbiakban számolok be. —

Reggel félhatkor a legjobb álmomból felkopognak. Tántorogva nyitom ki az ajtót; beözlök rajta először egy óriási könyv, aztán egy igen picike 60—70 éves kinézésű fűge, fiatal emberke, végül a menetet egy tintahordó apró gyerek zárja be. A legnagyobb nyugalommal szólok.

— Foglaljanak kérem, — és a székekre mutatok.

A hatvan-hetven éves fiatalember vigan mondja:

— Nem jöttünk mi foglalni. Én kérem könyöradomány-gyűjtő vagyok. Bivaly-Kondoros község megbízásából a koránkelők ár-
vájának számára gyűjtök.

— Ugy?, — feleltem. Helyes! Jöjjenek majd tizenegy órakor, mert én akkor szoktam koránkelni.

Az öreg még ellenkezett:

— De hát nem tudja, hogy aki korán kel, az aranyat lel.

— Én csak azt tudom, — válaszoltam szigorúan, hogy aki korán kel, az álmos marad. Én pedig nem akarok álmos maradni. Takarodjanak!

Még csak annyit láttam, hogy először szétnyitották az ajtó két szárnyát, a nagy könyvet kibujtatták, aztán eltűntek. A következő pillanában már ismét aludtam. De ez nem tartott soká. Egy jól edzett hang élénk kiáltása szólított ismét erre a szomorú világra:

— Jó reggelt, jó reggelt kívánok! Nagyságos ur, adjanak, adjanak, — amit isten adott. Felső-Magyarországról jövök (kocsival). Egy szegény, tizenegy tagu elégett családnak gyűjtök.

— Hagyjon békét nekem, — mordultam az ipsére, — aki kezei között irgalmatlan gyorsasággal egy hosszú tollu, zöld vadászkalapot forgatott. — Mit akar maga egy családdal, amelyik már elégett, csak nem akarja feltámasztani őket. Magam is leégtem, nincsen pénzem.

— Nem baj az, mondok alássan. Ha nincs pénze az urnak, adjon egy rossz gunyát, vagy egy kopott butort. Kocsival vagyok itt, majd elszállítom. Vagy adjon egy jókora darab kenyert.

— Ez már mégis szemtelenség, — kiáltottam. — Hát mi szüksége van egy elégett családnak használt ruhára, kopott butorra, vagy kenyérre.

— Majd csak megbeszéljük otthon a jegyző urral a dolgot, hogy mit tehetünk az érdekükben. Valószínűleg diszshelyet kapnak. A kenyeret meg az uton elfogyasztom én.